

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 15C/12/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217208850
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Obermanová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2018:7217208850.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Vierou Obermanovou v spore žalobcu M. Y. M., H. D. Y., Č.Y. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Cálalom, so sídlom v Košiciach, Murgašova 3, IČO: 42 239 648, proti žalovanej G. M., F. Y. Y. K. C. G. M., G. G. D. H., Š. X, o náhradu škody 4.974,24 eur s prísl., taktó

rozhodol:

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 4.974,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.636,64 eur od 23.8.216 do zaplattenia a zo sumy 1.337,60 eur od 12.1.2017 do zaplattenia, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcom rozsahu v úroku z omeškania žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II dňa 23.3.2017 domáhal, aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť mu náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, vo výške 3.636,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 19.8.2016 do zaplattenia a náhradu trov konania. Uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach (ďalej OR PZ) zo dňa 11.5.2011 Č.: B.-XXX/X-B.-Y.-XXXX bolo proti nemu vznesené obvinenie za zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2, písm. b) Trestného zákona (zákon č. 140/1961 Zb., ďalej len „TZ“), proti ktorému podal sťažnosť, o ktorej dňa 6.7.2011 rozhodol uznesením prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I (ďalej OP) pod sp. zn. 3 Pv 288/11 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Prokurátor OP Košice I podal na neho dňa 8.3.2012 pod sp. zn. 3Pv288/11 obžalobu. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 17.9.2014 sp. zn. 3T/35/2012 bol uznaný vinným a následne po jeho odvolaní proti tomuto rozsudku rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 19.3.2015 sp. zn. 7To/11/2015 tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 17.8.2015 sp. zn. 3T/35/2012 bol spod obžaloby oslobodený. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie okresný prokurátor a Krajský G. D. Y. O. F. S. XX.X.XXXX G.. F.. XTo/XX/XXXX U. B. F.. Ď. C. T. U., Ž. S. XX.X.XXXX I. H. O. D.J. B. C. D. Y. D. B. F. C. T. S. Z. C. C. §. XXX B.. X/ U. C. Č.: B.-B.-Y.-XXXX. Následne mu bolo dňa 16.7.2012 uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Košiciach vznesené obvinenie za zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1/, ods. 2 písm. b/ TZ taktiež pod ČVS: B.-B.-Y.-XXXX. Proti obom týmto uzneseniam podal žalobca sťažnosti, o ktorých rozhodla dňa 28.9.2012 dvoma uzneseniami prokurátorka OP Košice I sp. zn. 3Pv/2/2012 tak, že ich ako nedôvodné zamietla a dňa 6.2.2013 pod sp. zn. 3Pv/2/2012-15 podala na žalobcu obžalobu. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 24.8.2015 sp. zn. 6T/14/2013 bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie okresný prokurátor, ktoré neskôr vzal odvolanie späť a Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 15.2.2016 sp. zn. 8To/109/2015 toto späťvzatie zobral na vedomie. V priebehu týchto

dvoch trestných konaní si žalobca zvolil za obhájcu N. N. X., Z.U., G. Y. S. D. Z. B. C. D.. Č.. I. G. Č.. XXX/XXXX Z.z. tak, že dohodli tarifnú odmenu. Po právoplatnom skončení oboch trestných vecí boli žalobcovi predložené záverečné vyúčtovania a vystavené 2 faktúry, a to fa č. 201/2016 za obhajobu v trestnom konaní sp. zn. 6T/4/2013, ktorou celková advokátska odmena bola vyčíslená na sumu 668,52 eur a fa č. 202/2016 za obhajobu v trestnom konaní sp. zn. 3T/35/2012 s celkovou advokátskou odmenou vyčíslenou na sumu 1.968,12 eur. Advokátsku odmenu žalobca priebežne uhrádzal preddavkovo, o čom mu advokát vždy vystavil pokladničný príjmový doklad a po vystavení faktúr zaplatil zvyšnú sumu v plnej výške. Poukázal na to, že na svoje náklady si objednal Znalecký posudok (ZP) č. 13/2012, vyhotovený Expertíznym a edukačným inštitútom, znaleckým ústavom Paneurópskej vysokej školy, za ktorý zaplatil sumu 1.000.- eur. Tento ZP bol účelný a potrebný, keďže potvrdil tvrdenia obhajoby a na jeho závery sa odvolávajú oba oslobodzujúce rozsudky. Takto žalobca účelne vynaložil na svoju obhajobu spolu sumu 3.636,64 eur. V ďalšej časti žaloby argumentoval žalobca právne zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci s tým, že ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť, pričom škoda, ktorá mu bola spôsobená v dôsledku nezákonného rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia) a nezákonného postupu (podanie obžaloby), vznikla tým, že trestné konanie vedené proti žalobcovi sa skončilo jeho oslobodením spod obžaloby. Dňa 18.8.2016 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslal žalovanej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, na ktorú žalovaná odpovedala listom zo dňa 23.11.2016 s tým, že žiadosť považuje za nedôvodnú. Zákonný predpoklad podania žaloby na súd teda žalobca splnil. Nezaplatením požadovanej náhrady škody na jeho žiadosť zo dňa 18.8.2016 sa podľa žalobcu dostala žalovaná aj do omeškania s plnením peňažného dlhu dňom 19.8.2016, preto žalobcovi ako veriteľovi vzniklo právo požadovať od žalovanej ako dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania a tie si uplatnil v zákonnej výške 5 % ročne z dlžnej sumy podľa § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., v spojení s § 517 ods. 2 OZ. Zároveň žalobca žiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia a trovy za súdny poplatok v tomto konaní v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z.z., teda trovy v rozsahu 100 %.

2. Žalobca spolu so žalobou predložil v rámci procesného útoku aj dôkazy, a to predmetné faktúry č. 201 a 202/2016 spolu s rozpisom vyúčtovania odmeny a náhrad advokáta ako obhájcu v trestných konaniach sp. zn. 3T/35/2012 a 6T/14/2013, všetky spomínané uznesenia o začatí jeho trestného stíhania, sťažnosti žalobcu, ako aj uznesenia OP Košice I o zamietnutí jeho sťažnosti, ďalej obžaloby prokurátorky B. Y. V., D. G.T. U. M. B. Y. V. Z. Y. D. Y., žiadosť o predbežné prerokovanie nároku z 18.8.2016, odpoveď žalovanej na túto žiadosť z 23.11.2016, i objednávku ZP, preberací protokol a prvú stranu ZP.

3. Podaním zo dňa 3.5.2017 žalobca rozšíril žalobu o ďalší svoj nárok na náhradu škody voči žalovanej, pretože medzičasom bol predbežne prerokovaný ďalší jeho nárok na náhradu škody vzniknutej nezákonným rozhodnutím. Uviedol, že dňa 20.10.2011 mu bolo uznesením vyšetrovateľa B. C. D. Y. D. B. F. C.V. T. S. C. §. XXX B.. X,X U. C. Č.: B.-XXX/X-B.-Y.-XXXX. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorú prokurátor OP Košice I uznesením z 25.11.2011 pod sp. zn. 3Pv/248/2011 zamietol ako nedôvodnú a podal na žalobcu dňa 7.8.2012 pod sp. zn. 3Pv/248/2011-15 obžalobu. Rozsudkom OS Košice I zo dňa 2.5.2013 sp. zn. 7T/30/2012 bol žalobca uznaný vinným a následne po jeho odvolaní proti rozsudku rozhodol KS v Košiciach uznesením zo dňa 30.4.2014 sp. zn. 4To/13/2013 tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa. Následne rozsudkom OS Košice I zo dňa 29.10.2015 sp. zn. 7T/30/2012 bol spod obžaloby oslobodený. Okresný prokurátor podal proti tomuto rozsudku odvolanie a KS v Košiciach uznesením zo dňa 14.9.2016 sp.zn. 4To/14/2016 toto odvolanie zamietol. Aj v priebehu tohto trestného konania si žalobcu zvolil za obhájcu N. X., advokáta, tiež dohodli výšku advokátskej odmeny, a to tarifnú odmenu a po právoplatnom skončení tejto trestnej veci mu advokát predložil záverečné vyúčtovanie za obhajobu v trestnom konaní zn. 7T/30/2012 a vyčíslił fa č. 902/2016 celkovú advokátsku odmenu na sumu 1.337,60 eur. Aj túto odmenu uhrádzal žalobca priebežne preddavkovo, o čom mu advokát vystavoval pokladničný príjmový doklad a po vystavení faktúry zaplatil zvyšnú sumu v plnej výške. V súvislosti s rozšírením žaloby o ďalší nárok na náhradu škody odkázal žalobca na právnu argumentáciu uvedenú v žalobe zo dňa 23.3.2017. Uviedol, že 5.1.2017 zaslal žalovanej prostredníctvom PZ žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, na ktorú mu žalovaná odpovedala listom z 28.3.2017 s tým, že žiadosť považuje za nedôvodnú. Zákonný predpoklad podania žaloby na súd teda žalobca splnil. Aj v tomto prípade si uplatnil úrok z omeškania zo sumy 1.337,60 eur o 6.1.2017 vo výške 5 % ročne, ako u predchádzajúcej náhrady škody a teda domáhal sa zaplata celkovej sumy 4.974,24 eur s prísl., ako aj plnej náhrady trov konania. Ako dôkazy k rozšírenému nároku predložil žalobca fa č. 902/2016, záverečné vyúčtovanie odmeny a náhrad

advokáta ako obhájcu v trestnom konaní, uznesenie o vznesení obvinenia, sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, uznesenie OP Košice I o zamietnutí sťažnosti, obžalobu, všetky trestné rozsudky vo veci zn. 7T/30/2012, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z 5.1.2017, i odpoveď žalovanej na túto žiadosť z 28.3.2017.

4. V písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 16.8.2017 žalovaná konštatovala, že neuznáva nárok žalobcu v plnom rozsahu (ani rozšírený nárok z 3.4.2017). K absencii predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu žalovaná argumentovala, že v danej veci neexistuje rozhodnutie, ktoré by bolo možné považovať v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. za nezákonné a ktorým mala byť žalobcovi spôsobená ním konštatovaná škoda. V predmetnej veci absentuje právny titul, ktorý zakladá nárok na náhradu žalobcom uplatňovanej škody. V čase vydania uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia žalobcovi boli totiž splnené všetky zákonné podmienky upravené Trestným poriadkom (TP) na jeho vydanie a dôvodom oslobodenia žalobcu ako obvineného spod obžaloby bola zmena dôkaznej situácie v štádiu súdneho konania, kedy žalobca ako obžalovaný obstaral ZP, kedy jeho závery boli v rozpore so ZP, ktorý bol podkladom vznesenia obvinenia. Zdôraznila, že výsledky vyšetrovania neumožňovali iný postup, ako vznesenie obvinenia voči žalobcovi, ktoré bolo zákonné a dôvodné, nakoľko skutočnosti zistené v čase jeho vydania dostatočne odôvodňovali záver o spáchaní trestného činu obvineným. Nezákonným sa preto nestalo označené rozhodnutie len z dôvodu, že spod obžaloby bol napokon žalobca oslobodený na podklade zmenenej dôkaznej situácie. V tej súvislosti poukázala žalovaná na závery Ústavného súdu SR v náleze zo dňa 13.11.2013 č. k. II ÚS 163/2013 - 50, ako aj rozsudok NS SR sp. zn., 3Cdo/201/2007 z 30. 7. 2008, rozhodnutie EŠLP z 20.6.2013 k otázke, že nezákonným nie je každé uznesenie o vznesení obvinenia, ak obvinený nebol odsúdený. Poukázala aj na rozsudky OS Bratislava I, v ktorých je vyjadrený tento právny názor tzv. nezákonného rozhodnutia. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu alebo prečinu neskôr počas jednotlivých štádií trestného konania z rôznych dôvodov sa nepotvrdila. Argumentovala žalovaná teda tým, že napádané rozhodnutie nebolo zmenené ani zrušené žiadnym orgánom pre jeho nezákonnosť, pričom nezákonnosť rozhodnutia nie je ani možné preskúmať v samotnom konaní o náhradu škody a to ani ako otázku predbežnú, v ktorom platí, že nezákonnosť rozhodnutia musí v čase prejednávania nároku poškodeného už vysloviť príslušný orgán, ktorý je oprávnený nezákonné rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím vyvoláva iba také právoplatné súdne rozhodnutie, ktoré bolo zrušené z dôvodu nezákonnosti. V danom prípade je nepochybná nielen absencia samotného nezákonného rozhodnutia, ako obligatórnej podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu § 3 písm. a/ a § 5 zák. č. 514/2003 Z.z., ale aj absencia zákonného predpokladu uplatnenia takéhoto nároku podľa § 6 cit. zákona, nakoľko k zastaveniu trestného stíhania došlo nie pre porušenie zákona pri vznesenom obvinení, ale z dôvodu zmeny dôkaznej situácie na podklade ďalších ZP. Je zrejmé, že v danom prípade žalobca mal nárok na náhradu nákladov vynaložených na obstaranie ZP, avšak nie titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (nakoľko na tento nárok pre absenciu nezákonného rozhodnutia nie sú splnené zákonné predpoklady), ale titulom uplatnenia náhrady trov konania v zmysle § 119 ods. 3 TP, ktoré ustanovenie osobitne rieši túto situáciu. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, poukázala na § 18 ods. 3 cit. zákona s tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní ním uplatňovanej výšky náhrady škody, nakoľko nepredložil všetky písomnosti o opodstatnenosti, účelnosti, ako aj vynaloženie deklarovaných nákladov. Žalovaná súčasne namietala dátum, odkedy sa žalobca domáha aj úroku z omeškania z uplatnenej náhrady škody, pretože doba omeškania uplatnených úrokov počítaná od nasledujúceho dňa po podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, je nedôvodná. Na základe uvedených dôvodov žalovaná žiadala predmetnú žalobu zamietnuť.

5. Žalobca doručil súdu 12.12.2017 vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej s tým, že zotrváva v celom rozsahu na podanej žalobe a na jej skutkovom a právnom odôvodnení. Nesúhlasil s argumentáciou žalovanej, týkajúcou sa zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia v čase jeho vydania, pretože ustálená judikatúra považuje za škodu náklady vynaložené na nutnú obhajobu v prípade, ak sa trestné konanie skončí inak, ako právoplatným odsúdením obvineného. Preskúmanie postupov orgánov činných v trestnom konaní patrí výlučne trestnému súdu, ktorý žalobcu po vykonanom dokazovaní oslobodil a rozsudok riadne odôvodnil. Poukázal na to, že podľa žalovanej má za následok oslobodenie žalobcu spod obžaloby zmena dôkaznej situácie, pričom ani v jednom z 3 oslobodzujúcich rozsudkov toto uvedené nie je a trestné súdy doplnili znalecké dokazovanie aj z vlastnej iniciatívy. Ak je žalovaná toho názoru, že dôkaznú situáciu zmenil práve žalobcom zabezpečený ZP, odôvodňuje to potom účelnosť výdavkov žalobcu na neho a zároveň aj ich primeranosť vzhľadom na to, že ZP si objednával

v 2 prípadoch priamo súd a za ich vypracovanie zaplatil znaleckému ústavu sumu prevyšujúcu 6.000.-eur. K nálezu ÚS SR č. II1 63/2013 podotkol, že žalovaná vytrhla z neho časť kontextu, pretože ÚS SR v citovanom prípade skúmal konanie, kedy si obvinený proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť nepodal, avšak žalobca tak vykonal v každom trestnom konaní a jeho sťažnosti boli kvalifikované odôvodnené. Aj citáciu rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/201/2007 žalovanou nemožno podľa žalobcu na tento prípad použiť, keďže NS SR v tomto prípade sa vyjadroval k zásahu do osobnostných práv a k náhrade nemajetkovej ujmy, pričom v prípade žalobcu sa prejednáva náhrada škody. Ďalší judikát ESLP, citovaný žalovanou vo veci W. C. Č. s prípadom žalobcu nesúvisí, keďže išlo o náhradu za väzbu. Rovnako ostatné rozhodnutia OS Bratislava I citované žalovanou nemožno brať v úvahu ako konštantnú judikatúru. Naopak, žalobca poukázal na aktuálny rozsudok KS v Košiciach sp. zn. 5Co/94/2016 zo dňa 22.11.2016, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie o povinnosti žalovanej zaplatiť náhradu škody z titulu účelne vynaložených trov obhajoby. V čl. 46 ods. 3 Ústavy SR má svoj základ žalobcom uplatnená náhrada škody podľa zák. 514/2003 Z.z., a rozobral jednotlivé zákonom stanovené podmienky, ktoré je potrebné skúmať. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.7.2004. Súdna judikatúra dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného stíhania. V prípade žalobcu je teda splnená podmienka existencia nezákonného rozhodnutia (pokiaľ ide o splnenie § 6 ods. 1 cit. zák.), tiež splnená podmienka podania riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu (pokiaľ ide o splnenie § 6 ods. 2 cit. zák.), a podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Na doplnenie k tvrdeniu žalovanej o zmene dôkaznej situácie na základe žalobcom obstaraného ZP, uviedol, že v trestnej veci sp. zn. 6T/14/2013, kde bol vypracovaný ZP č. 87/2011, nebol použitý žalobcom zabezpečený ZP č. 13/2012, keďže tento sa zaoberal predchádzajúcim obdobím, preto tento argument žalovanej neobstojí. Všetky uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj podané obžaloby vychádzali len z toho, že žalobca bol štatutárom skúmanej spoločnosti a že podľa ZP znalkyne H. mala spoločnosť v deň splatnosti tej - ktorej platby disponibilné prostriedky na zaplatenie, pričom argumentmi žalobcu sa vyšetrovatelia nezaoberali a ignorovali jeho návrhy na doplnenie dokazovania, preto aj zvolenie si obhájcu žalobcom bolo účelné, keďže trestné súdy počas hlavných pojednávaní vykonali všetky obhajobou navrhnuté dôkazy, na základe ktorých bol žalobca oslobodený. Pokiaľ ide o namietané nepreukázanie skutočnej výšky advokátskej odmeny a vykonaných úkonov právnej služby, žalobca poukázal na označené samotné trestné spisy v žalobe, ktoré majú slúžiť ako dôkaz, preskúmaním ktorého sa dá zistiť ten - ktorý úkon právnej služby vykonanej jeho obhájcom.

6. Z úradného záznamu spísaného 16.5.2018 vyššou súdnou úradníčkou tunajšieho súdu jednoznačne vyplýva, že po preštudovaní všetkých pripojených trestných spisov v danom prípade vyúčtovaná odmena a náhrady advokáta vo všetkých označených trestných konaniach zodpovedajú výške vymáhanej škody žalobcom, okrem úkonov: v konaní zn. 7T/30/2012 v trestnom spise nebol dôkaz o úkone - návrhu na zastavenie trestného stíhania dňa 3.8.2012 vo výške 63,58 eur a rovnako v konaní zn. 3T/35/2012 v trestnom spise nebol nájdený úkon vyúčtovaný advokátom - návrh na doplnenie dokazovania a zastavenie trestného stíhania dňa 16.2.2012 vo výške 95,37 eur. Ostatné úkony, za ktoré si advokát uplatnil v trestných konaniach odmenu, boli vykonané. Žalobca v priebehu konania doložil súdu dôkazy aj o týchto chýbajúcich úkonoch v trestných konaniach za žalobcu a žalovaná ich nespochybnila, že boli vykonané.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 13.7.2018, kedy rozhodol po vykonanom dokazovaní a zistení správnosti skutkového stavu tak, ako ho tvrdil žalobca v žalobe a bližšie to zdôvodnil súd v bodoch 1,3 a 5 tohto odôvodnenia rozsudku. Súd považoval za preukázané z listinných dôkazov, že skutočne došlo k troch prípadoch k vzneseniu obvinenia a k začatiu trestného stíhania žalobcu (súd nerozhodoval o zmene žaloby, doručenej súdu 3.5.2017 v zmysle § 141 C.s.p.), že proti všetkým trom uzneseniam OR PR v Košiciach o vznesení obvinenia žalobcoví podal žalobca písomnú sťažnosť, že tieto jeho sťažnosti boli OP Košice I uzneseniami zamietnuté ako nedôvodné. Tiež že na žalobcu boli podané OP Košice I obžaloby a viedli sa uvedené tri trestné konania na OS Košice I pod sp. zn. 3T 35/2012, 6T 14/2013 a 7T/30/2012. Rozsudkom OS Košice I sp. zn. 3T/35/2012 zo dňa 17.9.2014 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu neodvedenia dane a poistného, tento rozsudok bol

zrušený uznesením KS v Košiciach sp. zn. 7To/11/2015 zo dňa 19.3.2015 a vec vrátená súdu I. st. na ďalšie konanie. Ďalším rozsudkom sp. zn. 3T/35/2012 zo dňa 17.8.2015 bol už žalobca spod obžaloby oslobodený, nakoľko skutok nie je trestným činom. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 11.2.2016, keď KS v Košiciach uznesením z 11.2.2016 sp. zn. 7To/1/2016 zamietol odvolanie okresného prokurátora. Rozsudkom OS Košice I sp. zn. 6T/14/2013 zo dňa 24.8.2015 bol žalobca oslobodený spod obžaloby prokurátora OP Košice I za skutok, kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poistného, pretože skutok nie je trestným činom. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 15.2.2016, nakoľko KS v Košiciach uznesením zo dňa 15.2.2016 sp. zn. 8To/109/2015 vzal na vedomie späťvzatie odvolania okresného prokurátora proti rozsudku OS Košice I sp. zn. 6T/14/2013. Aj v treťom trestnom konaní, vedenom proti žalobcovi pre prečin nezaplatenia dane, OS Košice I oslobodil žalobcu spod obžaloby rozsudkom zo dňa 29.10.2015 sp.zn. 7T/30/2012, a to pri dodržaní zásady „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného. KS v Košiciach uznesením zo dňa 14.9.2016 zn. 4To/14/2016 zamietol odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku OS Košice I zn. 7T/30/2012. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 14.9.2016.

8. V priebehu všetkých týchto trestných konaní si zvolil žalobca za obhájcu JUDr. Jána Cáfala, advokáta, pričom dohodli tarifnú advokátsku odmenu podľa ust. vyhl. č. 655/2004 Z.z.. Žalobca predložil súdu dôkazy svedčiace o tom, že skutočne vo všetkých troch trestných konaniach uhradil preddavkovo právne služby za obhajobu N.. X. - pokladničné doklady, resp. výpisy z účtu o výplate vyúčtovanej odmeny za obhajobu advokátom vo všetkých predmetných trestných konaniach. Preukázal tak vynaloženie nákladov na trovy obhajoby celkovo vo výške 3.974,24 eur (podľa fa.č. 201/2016 - v konaní zn. 6T 14/2013 v sume 668,52 eur, spolu za 8 úkonov právnej služby, po odpočítaní zaplatených preddavkov, podľa fa.č.202/2016 v konaní zn. 3T 35/2012 v sume 1.968,12 eur spolu za 22 úkonov právnej služby, tiež po odpočítaní zaplatených preddavkov, aj fa.č.902/2016 v sume 1.337,60 eur v konaní zn. 7T 30/2012, za 23 úkonov právnej služby, rovnako po odpočítaní zaplatených preddavkov. Uvedené skutočnosti nesporne vyplývajú zo žaloby, z predložených listinných dôkazov žalobcom, tvoriacich obsah spisu, ako aj z pripojených trestných spisov. Žalovaná fakticky odsúhlasila vykonanie vyúčtovaných úkonov právnej služby advokátom za žalobcu, po oboznámení sa s pripojenými trestnými spisami, s výnimkou úkonu z 21.2.2013 vo veci sp. zn. 7T/30/2012, ktorý sa podľa jej zistení v spise nenachádza. Tento úkon- návrh na vykonanie dokazovania, súd považoval za preukázaný oboznámením sa s uvedeným trestným spisom a zisteniami súdnej úradníčky pri jeho posúdení. Vykonanie všetkých ostatných úkonov obhájcom žalobcu vo všetkých troch trestných konaniach žalovaná žiadnym relevantným spôsobom nerozporovala, ani vyúčtovanie odmeny za všetky úkony právnej služby obhájcom žalobcu v trestných konaniach a konštatovala súlad s obsahom trestných spisov.

9. Z oboznámených písomností založených v súdnom spise vyplýva aj skutočnosť, že žalobca prostredníctvom svojho PZ N.. N. X., advokáta v Košiciach požiadal žalovanú písomne o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody vo výške 3.636,64 eur, žiadosťou zo dňa 18.8.2016 a následne žiadosťou z 5.1.2017 požadoval náhradu škody vo výške 1.337,60 eur. Obidve žiadosti žalovaná považovala za nedôvodné, čo vyplýva z jej listov z 23.11.2016, a z 28.3.2017. Medzi stranami sporu v konaní nebola sporná skutočnosť, že štát nezaplatil žalobcovi ani len časť z uplatneného nároku na náhradu škody, ani že vyššie citovanými faktúrami advokát N.. X. vyúčtoval žalobcovi odmenu a náhradu hotových výdavkov za úkony právnej služby, vykonané v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu a že túto odmenu žalobca uhradil priebežne preddavkovo advokátovi, napokon po vystavení konečných faktúr zaplatil zvyšnú sumu advokátskej odmeny v plnej výške.

10. Takto zistený skutkový stav súd posúdil najmä podľa týchto ustanovení zákonov:

11. Podľa ust. § 3 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

12. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a), b), f) a l) a ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene

štátu (tiež) a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru, f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní, l) orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. (3) Ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

13. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a), b), c), f) a m) a ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora, c) Ministerstvo financií Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ finančnej správy alebo poverený pracovník finančnej správy, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ finančnej správy alebo poverený pracovník finančnej správy nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora, f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní, m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. (3) Ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

14. Podľa ust. § 5 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. (2) Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť. (3) Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

15. Podľa ust. § 6 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. (2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. (3) Ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. (4) Ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc,

nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

16. Podľa ust. § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

17. Podľa ust. § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

18. Podľa ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

19. Podľa ust. § 18 ods. 1 a ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.(3) Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. 9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

20. Podľa ust. § 488 a ust. § 489 Občianskeho zákonníka, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok. Záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

21. Podľa ust. § 559 Občianskeho zákonníka (OZ) splnením dlh zanikne. Dlh musí byť splnený riadne a včas.

22. Podľa ust. § 563 OZ ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

23. Podľa ust. § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. (2) Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

24. Podľa ust. § 3 ods. 1 nar. vl. SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

25. Podľa ust. § 121 ods. 3 OZ, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

26. Podľa ust. § 9 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

27. Podľa ust. § 12 ods. 1 a ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z., pri obhajobe v trestnom konaní vo veciach, v ktorých súd prvého stupňa rozhoduje na neverejnom zasadnutí, je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna dvadsaťštvrtina výpočtového základu. (3) Pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica a)

neprevyšuje päť rokov, jedna dvanástina výpočtového základu, b) prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, jedna osmina výpočtového základu, c) prevyšuje desať rokov alebo za ktorý možno uložiť výnimočný trest, jedna šestina výpočtového základu.

28. Podľa ust. § 14 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom, b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej, c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, 4) pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny, d) vypracovanie právneho rozboru veci okrem trestnoprávnej veci, e) návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, mimoriadne dovolanie, podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, f) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.(2) Odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: a) Ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu; dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, sa preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odňatia slobody, b) rokovanie s protistranou, a to za každú skončenú hodinu. (3) Odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: a) návrh na predbežné opatrenie a odvolanie proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení, návrh na zabezpečenie dôkazu alebo dedičstva, b) odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, a vyjadrenie k takému odvolaniu, c) návrhy a sťažnosti vo veciach, o ktorých sa rozhoduje na verejnom zasadaní, s výnimkou návrhu na obnovu konania, d) účasť na verejnom zasadaní, ak nejde o odvolanie alebo obnovu konania, e) ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu. (4) Odmena vo výške jednej tretiny základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: a) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom, ak nepresiahne jednu hodinu, b) ďalšia porada alebo rokovanie s protistranou, ak nepresiahne jednu hodinu. (5) Odmena vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: a) návrh na opravu odôvodnenia rozhodnutia, na odstránenie následkov zmeškania lehoty a na zmenu rozhodnutia o plnení v splátkach, b) zastupovanie alebo obhajoba na pojednávaní, pri ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie, alebo zastupovanie a obhajoba na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednávania veci. (6) Ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo protistranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému úkonu právnej služby, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí.

29. Podľa ust. § 15 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z., advokát má popri nároku na odmenu aj nárok a) na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy, b) na náhradu za stratu času (§ 17).

30. Podľa ust. § 16 ods. 3 a ods. 4 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z., od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol. (4) Na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

31. Podľa ust. § 17 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

32. Podľa ust. § 18 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z., ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu.

33. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu a citovanej právnej úpravy súd posúdil žalobu žalobcu za dôvodnú v celom rozsahu uplatnenej istiny. Vo svojom závere o dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu súd vychádzal z toho, že žalobcom uplatnený nárok zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je potrebné posudzovať podľa ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012. Vo všeobecnosti predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú štátnym orgánom nezákonným rozhodnutím podľa ustanovení tohto zákona, je vydanie nezákonného rozhodnutia (§ 5 ods. 1), proti ktorému, pokiaľ sa nejedná o prípad hodný osobitného zreteľa, poškodený podal riadny opravný prostriedok (§ 6 ods. 2) a ktoré po tom, čo nadobudlo právoplatnosť, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom (§ 6 ods. 1 veta prvá) a vznik škody v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím (§ 5 ods. 1). Všetky z uvedených podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú žalobcovi nezákonným rozhodnutím boli v danom prípade podľa posúdenia súdu splnené. Súdny vo svojej aplikačnej praxi ustálili ako spôsob posudzovania zákonnosti rozhodnutia o začatí trestného stíhania vo vzťahu k jeho prípadnej i opodstatnenosti vzhľadom na dôvodnosť podozrenia, pokiaľ sa toto stíhanie neskončilo právoplatným odsúdením, tak i spôsob interpretácie ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. z pohľadu významu oslobodenia spod obžaloby na existenciu a účinky rozhodnutia o vznesení obvinenia. V tomto zmysle je súdmi všeobecne prijímaný záver, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania, a teda že pre posúdenie zákonnosti začatia trestného stíhania nie je rozhodujúcim, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale či sa toto podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4M Cdo 15/2009). Prenesene na tento prípad to znamená, že pokiaľ bol žalobca spod obžaloby v každom z 3 uvedených prípadov právoplatne oslobodený, jeho pôvodné podozrenie sa nepotvrdilo, preto uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľa OR PZ v Košiciach, bližšie označené v odsekoch 1 a 3 odôvodnenia rozsudku, nemožno inak, ako považovať za nezákonné. V otázke interpretácie ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. súdny vo svojej aplikačnej praxi vychádzajú z potreby uprednostnenia zmyslu a účelu tohto zákona, ktorým je ochrana práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím tak, aby každá ujma spôsobená štátom bola nahradená, pred lipnutím na formálnom zrušení alebo zmene nezákonného rozhodnutia. Podľa všeobecne prijímaného extenzívneho výkladu uvedeného ustanovenia zákona, oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie, či zmena nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia (por. uznesenie NS SR sp. zn. 4M Cdo 15/2009; rozsudok NS ČR sp. zn. 1Cz 6/90). Riadiac sa týmito úvahami súd uzavrel, že oslobodením žalobcu spod obžaloby došlo k zrušeniu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia na to príslušným orgánom a tým k naplneniu predpokladu pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. Škodou sa vo všeobecnosti rozumie ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Škoda môže vzniknúť alebo zmenšením majetku poškodeného (skutočná škoda) alebo tým, že majetok poškodeného sa nezväčší o očakávané majetkové hodnoty (ušlý zisk). Vychádzajúc z ust. § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ktoré do rozsahu náhrady škody výslovne zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli tiež v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, pokiaľ bolo zrušené, možno nesporne za škodu spôsobenú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia považovať aj náklady vynaložené na úhradu odmeny a hotových výdavkov advokáta, ktorý poškodeného v trestnom konaní obhajoval. V tejto súvislosti nebolo medzi stranami sporným a bolo preukázané tiež vykonaným dokazovaním, že vo všetkých už spomínaných troch trestných konaniach žalobcu obhajoval N. N. X.Á., advokát, že tento v rámci obhajoby žalobcu vykonal všetky úkony právnej služby, tak ako ich označil v záverečnom vyúčtovaní odmeny a náhrad hotových výdavkov advokáta, teda riadne vyúčtoval dohodnutú odmenu žalobcovi. Žiaden z takto vyúčtovaných úkonov právnej služby obhajcom žalobcu, v konečnom dôsledku žalovaná nenamietala ani z hľadiska účelnosti, ani z hľadiska spôsobu jeho vyúčtovania, naopak v konaní konštatovala jeho súlad s obsahom trestných súdnych spisov a nenamietala výslovne tiež i jeho správnosť. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázanú z dôkazov predložených žalobcom, že žalobca N. N. X., advokátovi vyúčtovanú odmenu a náhradu hotových výdavkov za obhajobu v trestných konaniach 3.974,24 eur zaplatil, ako aj že v príčinnej súvislosti s trestným konaním vynaložil žalobca i ďalšie náklady (za znalecký posudok č. 13/2012, vyhotovený Expertíznym a edukačným inštitútom, znaleckým ústavom Paneurópskej vysokej školy, v celkovej sume 1.000 eur, výšku ktorých žalovaná v konaní rovnako nerozporovala a žalobca ju preukázal vkladom hotovosti v Tatra banke na účet PEVŠ, n. o. dňa 21.11.2012. Na tomto základe dospel súd k záveru, že žalobcovi v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním na podklade nezákonného rozhodnutia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia vznikla škoda vo výške istiny uplatneného nároku a že za túto zodpovedá štát.

34. V otázke legitímácie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky konať za štát vo veci náhrady tejto škody podľa právneho stavu účinného od 1.1.2013, súd vychádzal zo znenia ust. § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. po jeho zmene po novelizácii zák. č. 412/2012 Z. z., ktorým došlo k precíznejšiemu vymedzeniu oprávnenia jednotlivých štátnych orgánov, medzi inými tiež i Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, konať za štát vo veciach nárokov na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci. Táto úprava za štátny orgán, oprávnený konať za štát, tiež i v prípade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní, za situácie, keď prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, ustanovuje Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. V danom prípade prokurátori OP Košice I uznesením zamietli sťažnosti žalobcu ako obvineného proti uzneseniam vyšetrovateľa policajného zboru o vznesení obvinenia a prokurátori OP Košice I podali v trestných veciach žalobcu obžaloby na súde. Preto legitimovaným konať za štát vo veci náhrady škody spôsobenej žalobcovi nezákonným rozhodnutím v uvedených 3 trestných konaniach bola od 1.1.2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Vychádzajúc z rozhodovacej činnosti iných súdov (por. rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/194/2010) preto rozhodujúcou z hľadiska určenia, ktorý z orgánov je oprávnený v mene štátu konať vo veci náhrady škody, ku ktorej došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých jej orgánov, bola skutočnosť, na ktorom z týchto orgánov bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Pokiaľ preto žalobca listom zo dňa 18.8.2016 a zo dňa 5.1.2017 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ako jeden z do úvahy prichádzajúcich orgánov, oprávnených konať v mene štátu vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia, došlo tým k založeniu oprávnenia konať za štát vo veci náhrady škody, práve u tohto orgánu štátu. Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody preto nepochybne boli podané na štátnom orgáne, oprávnenom konať za štát v rozhodnom čase.

35. Spolu s istinou uplatnenej pohľadávky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súd priznal žalobcovi tiež úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.636,64 eur od 23.8.2016 do zaplatenia a zo sumy 1.337,60 eur od 12.1.2017 do zaplatenia, vychádzajúc z toho, že splatnosť záväzku na peňažné plnenie v danom prípade nastala v súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka, prvého dňa po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Žiadosť zo dňa 18.8.2016 bola nesporne doručená žalovanej dňa 22.8.2016 (vyjadrenie zást. žalovanej na pojednávaní dňa 13.7.2018), pričom počnúc nasledujúcim, teda dňom 23.8.2016 sa žalovaná s plnením peňažného záväzku dostala do omeškania s následkom vzniku práva žalobcovi na zaplatenie aj úroku z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 OZ z vymáhanej sumy 3.636,64 eur. Nakoľko žalobca nepreukázal presný dátum doručenia žiadosti zo dňa 5.1.2017 žalovanej, súd vychádzal z toho názoru, že táto žiadosť mohla byť doručená žalovanej najneskôr do 6 dní od jej podania na pošte (5.1.2017, čo preukázal žalobca podacím lístkom) a preto nasledujúcim dňom, t.j. 12.1.2017 sa žalovaná rovnako dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu vo výške 1.337,60 eur. V súlade s ust. § 3 ods. 1 nar. vl. SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.2.2013 preto žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania v uplatnenej percentuálnej výške 5% ročne tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Vzhľadom na to, že žalobca žiadal priznať úrok z omeškania z jednotlivých dlžných súm od skorších dátumov, súd v prevyšujúcom rozsahu úroku z omeškania (nad priznané obdobie) žalobu zamietol ako právne nedôvodnú. Pri rozhodovaní o úroku z omeškania vzal súd zreteľ tiež na obranu žalovanej proti tejto časti uplatneného nároku žalobcu, avšak s jej argumentáciou v tomto smere sa nestotožnil. Podľa názoru súdu je totiž názor žalovanej, že úrok z omeškania je možné priznať až dňom oznámenia, že príslušný orgán štátu neuspokojí nárok na náhradu škody, mylný. Právna úprava nevytvára podklad pre záver o konštitutívnych účinkoch rozhodnutia súdu o nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a preto niet dôvodu, aby vznik tohto nároku, rovnako ako v prípade iných nárokov na náhradu škody, nemal byť zákonným následkom spôsobenej škody (§ 489 Občianskeho zákonníka), bez toho, aby musela nastúpiť i ďalšia skutočnosť v podobe rozhodnutia súdu.

36. Vzhľadom na rozhodnutie súdu je zrejmé, že žalobca bol úspešný v celej časti priznanej istiny 4,974,24 eur a k zamietnutiu žaloby došlo len v nepatrnej časti príslušenstva pohľadávky. Z toho dôvodu súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania podľa ust. § 262 ods. 1 C.s.p., v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia písomne v 2 vyhotoveniach na Okresný súd Košice II.

V odvolaní proti rozsudku sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1,2 C.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).